

Přednáška Oldy B. nejen o pěší pouti z Čech do Santiaga De Compostella.

To, že se tu v Červeném Dvoře děje mnohé i nad rámec běžných terapií a léčby je každopádně skvělé. Některé tyto aktivity jsou, řekl bych rázu obecnějšího a některé mohou člověka zasáhnout přímo a alespoň částečně pojmenovat jeho problém a pomoci k jeho řešení.

Já oba tyto případy zažil v sobotu 26.1. 2019. Dopoledne to byla přednáška pracovnice budějovického centra Attawena, která se týkala dluhů, exekucí a případného oddlužení a odpoledne zmiňovaná přednáška poutníka Olivera, jak zní jeho přezdívka, o cestě do Santiaga De Compostella.

Přiznám se, že když jsem slyšel, že má trvat tři hodiny trochu se mi podlomila kolena a pochyboval jsem, zda mě to bude celou dobu bavit. Opak byl pravdou. Na Oranžovém sále u připraveného laptopu a projektoru seděli dva sympatičtí, fousatí týpci, dopující se zákusky, čajem a vodou, kteří nás vítali a po zaplnění sálu program začal.

Olda Bažant se nám představil jako bývalý několikanásobný pacient této léčebny a stále jeden z nás – to bylo velmi sympatické a myslím, že to okamžitě napomohlo navázání pouta mezi ním a publikem, ostatně jako celý jeho další projev. Druhým byl jeho kamarád, který ho na cestě podporoval. Po představení a shrnutí problémů, které Oldu na opakované léčby přivedly (závislost na opiátech, alkoholu a gamblerství) začal vlastní poutní příběh. Na cestu se začal připravovat už během léčby a následného pobytu v komunitě a po dobu dalších pěti let abstinence spořil každý měsíc menší částku na uskutečnění tohoto svého snu. A velkou inspirací mu byl i film tentokrát režiséra Seana Penna Útěk do divočiny s Emilem Hirschem v hlavní roli.

Vše tedy bylo připraveno a Olda vyrazil na cestu. Čekalo ho zhruba 3500 km z Českých Budějovic do španělského poutního místa. Celá přednáška trvala opravdu tři hodiny. Nemám z ní žádný záznam a popíši tedy spíše to, co se dotklo mě a uvízlo mi v paměti.

Jako bývalého trempa mě zajímalo i vybavení a váha batohu, který Oldu provázel. Tuším, že vážil zprvu asi 25 kilogramů. Ovšem už začátkem cesty, když poznal jeho tíhu, začal přebytné věci odhazovat a zbavovat se jich. Prošel Jižní Čechy, Šumavu a pokračoval přes Rakousko a Švýcarsko. Zajímavý byl popis rozdílných mentalit obyvatel obou zemí, stejně jak tomu bylo později ve Francii a Španělsku. Všude však vlastně nacházel pomoc a podanou ruku, ovšem hlavně poté když se za její potřebu přestal stydět. Krásné příklady o volných místech pro kempování, pozváních do domů a poskytnutí jídla, noclehu, vyprání věcí atd... Hlavní ale byla poutníková proměna. Začal věřit náhodám, či „něčemu mezi nebem a mezi“, například číslu 33. Autobus tohoto čísla ho, zbloudilého, vyvedl z obrovského města správným směrem, v domě s tímto číslem popisným našel pomoc a podobně. V chrámu (pravidelně navštěvoval chrámy a kostely) „ukradl“ položené sušenky a cítil za to obrovské provinění. Skvělá byla reakce kamaráda, kterému to sdělil po telefonu, v tom smyslu, že jestli je na tom takhle, ubírá se opravdu dobrým směrem. Postupně však přestal jen brát, ale začal i dávat, takže například začal vařit pro ostatní poutníky, hlavně vegetariánskou stravu a našel v tom smysl své další práce – poslání, které ho bude naplňovat. V dešti našel deštník uprostřed pustiny a vzal si ho už bez výčitek, daroval žebrákovi poslední dvě eura a následně dostal od člověka, kterému o své pouti vyprávěl, eur 50. Nespočet příkladů opravdové přeměny a naplnění života. Mezitím samozřejmě spousta potu, dřiny, přemáhání.

Mě ale nejvíce oslovilo popsání okamžiků, kdy Oldovi došly důvody jeho závislosti a to na konkrétních místech a v konkrétních situacích. Po telefonu a pocitu zrady, že s ním jeho bývalá přítelkyně nechce sdílet byt, u jakéhosi chrámu, to byla potřeba nenaplněné mateřské lásky. Víra v číslo 33, zázraky

s lidmi, které potkal zas napověděly o jeho potlačené spiritualitě. Navíc z toho všeho zněla radost z poznání a byla velmi, velmi nakažlivá. Nebudu psát víc. Olda šťastně dospěl do Santiaga a dospěl v muže. Našel důvody svých závislostí a to ho jistě posílí v další abstinenci. Samotná předlouhá pouť a vzpomínky na ni jsou dalším obrovským zdrojem síly. A v jedné budějovické restauraci můžete zajít na vegetariánské jídlo připravené s chutí a láskou. Díky Oldo, ať nás tvá inspirace osloví!

Josef V.